

Ἐκ τοῦ στερητ. ᾱ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τσουλιαστός* < *τσου-λιάζω* ἁμαρτ.

Ἐπὶ τῶν σπόρων τοῦ ἀραβοσίτου, ὁ μὴ ἀποσπασθεὶς τοῦ στάχυος, τοῦ στελέχους: Ἐχον τ' ἀραποσίτ' ἄτσούλιαστος.

***ἄτσούλιαστος** ἐπίθ. (Π) *ἀτιδιλίαςτος* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ᾱ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουλιαστός* < *τσουλιάζω*, παρ' ὃ καὶ *τδιλᾶζω*.

Ὁ μὴ σκεπασμένος μὲ ἐφάπλωμα ἢ ἄλλο εἶδος καλύμματος τῆς κλίνης.

ἄτσούλιστος ἐπίθ. ἁμαρτ. *ἀτσόλ'στους* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ᾱ - καὶ τοῦ ἐπιθ. **τσουλιστός* < *τσου-λίζω* ἁμαρτ.

1) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὥστε νὰ κυλισθῇ κατὰ γῆς: Ἀτσόλιστα μῆλα. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς.

ἄτσουμάδα ἢ, Νίσυρ. Τῆλ. *ἄτσουμάα* Κάρπ. *τσου-μάδα* Σύμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.